

[Socialministeren.]

meget de ærede Partier har skadet Sygekassebevægelsen, ligesom jeg skal besvare alle de Spørgsmaal, der blev rettet til mig forleden. Jeg beder derfor de to ærede Ordførere om i Dag at styre deres Utaalmodighed paa dette Punkt; vi skal, om alt gaar vel, hurtigt komme til at diskutere dette Problem.

Jeg kommer dernæst til Lovforslagets § 15, Bestemmelsen om Kommunernes Ret og Pligt til i visse Trangstilfælde at hjælpe Sygekassemedlemmerne med Betaling af Kontingent eller Præmie, helt eller delvis. Ogsaa paa dette Punkt synes jeg, at de ærede Ordførere tager alt for tungt paa det, thi efter det nye System er det yderst vigtigt, at Folk, der er i Sygekasse, altsaa inde under Sygeforsikring, ikke paa ny glider ud paa Grund af særlig og uforskyldt Nød; denne Bestemmelse er en integrerende Bestanddel af det nye System. Men det betyder virkelig ingenlunde, at den har det Indhold eller paa nogen Maade vil faa de Virkninger, som de ærede Ordførere synes at mene. Skulde de virkelig have ladet sig paavirke af „Skatteborgeren“, der netop i denne Anledning taler om en storslaaet og enestaaende Demoralisation af Befolkningen? For det er jo det rene — nok sagt!

Jeg antager ogsaa, det bl. a. var i den Anledning, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen reagerede saa stærkt mod dette reaktionære Tidsskrift. Dog synes jeg, det ærede Medlem gik for vidt overfor „Skatteborgeren“, naar han talte om Opvigleri af de største Dimensioner og angreb Professor Berlin, fordi han ikke med sin videnskabelige Ære staar inde for, at det, saa vidt som det er menneskelig muligt, ikke er andet end Sandhed, der skrives i dette Blad.

Jeg tror, det er alt for stærkt et Udtryk, alt for store Krav at stille. Thi rent bortset fra Berettigelsen af at stille større Krav til vedkommende Professor, end man stiller til andre Bladudgivere, tror jeg virkelig ikke, man her kan tale om bevidst Løgnagtighed eller Opvigleri af de største Dimensioner eller lignende; jeg tror, der foreligger noget langt mere undskyldeligt, nemlig Uvidenhed, parret med Dumhed. Det er ganske vist en farlig, men paa ingen Maade nogen strafværdig eller ærekrænkende Kombination, den er jo saa almindelig, men naar den parres med Fanatisme, kan den have mange farlige Konsekvenser, saa kan den meget let gaa over til det, man kalder Kværlant-Forrykthed. Det er for Resten ogsaa en langt mere udbredt Lidelse, end

man aner, særlig i sekteriske Kredse . . . (Christmas Møller: Hør!) . . . Ja, jeg tænkte nu ikke her paa det konservative Folkeparti.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen er jo endnu saa ung; men naar Alderen har blidnet Gemyttet hos ham ligesom hos os andre, saa vil han have erfaret, at fordi man er Specialist paa eet Omraade, kan man udmærket godt være fuldkommen stupid paa et andet Omraade, der ligger fjernt derfra. Det er heller ikke ualmindeligt. Og man kunde godt opkaste den Tvivl, om et Professorat egentlig er egnet til at befæste eller at afværge denne menneskelige Skrøbelighed. Desuden beder jeg ogsaa det ærede Medlem erindre, at „Skatteborgeren“ snart er den eneste virkelige Arvtager efter det gamle Højre, det Parti, der efter Hørup faster og beder, medens det revser Arbejdernes Nydelsesyge — Venstre er jo endnu ikke helt befæstet i denne Rolle.

Men lad mig nøjes med at sige til de ærede Ordførere med Hensyn til deres Angst for denne § 15 i Lovforslaget, at hvis de havde været gamle Kommunal mænd, tror jeg ikke, de vilde have været plaget af saa stærke Følelser. Jeg tror, alle vi, der har arbejdet ude i Kommunerne, selv her i Hovedstaden, ved, dels at den nuværende § 13 i Sygekasseloven, hvorefter der kan ydes $\frac{3}{4}$ af Kontingentet fra det offentlige, ikke bruges ret meget, dels, hvad der til Dels er Udtryk for den samme Betragtning, at Folk, selv meget fattige Folk, meget nødig henvender sig til det offentlige blot for at faa Bidrag til deres Kontingent — det sætter de en Ære i til det yderste at klare selv —, dels at Kommunalbestyrelser aldrig er ivrige efter at komme til at give Penge ud, specielt heller ikke til disse Formaal, og endelig, at Overøvrigheden, til hvem man kan klage, er endnu mindre hidsig efter at underkende Kommunalbestyrelsernes Afgørelser, hvad Folk meget vel ved — derfor klager de ogsaa saa sjældent, som Tilfældet er.

Derfor vil Bestemmelsen ikke faa nogen særlig stor Betydning og vil ikke blive brugt meget i Praksis. Men den maa være der, den er nødvendig, ogsaa af rent systematiske Grunde. Naar Adgangen til at faa $\frac{3}{4}$ næsten ikke benyttes, saa er det jo i Virkeligheden ren Teori at forestille sig et run, fordi der i Ydertilfælde vil kunne ydes det fulde Beløb. Jeg tror, at hvis der i Venstre havde været nogle sindige Kommunalfolk, som havde overværet Drøftelserne om dette Problem, vilde den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen ikke paa Forhaand have stillet